

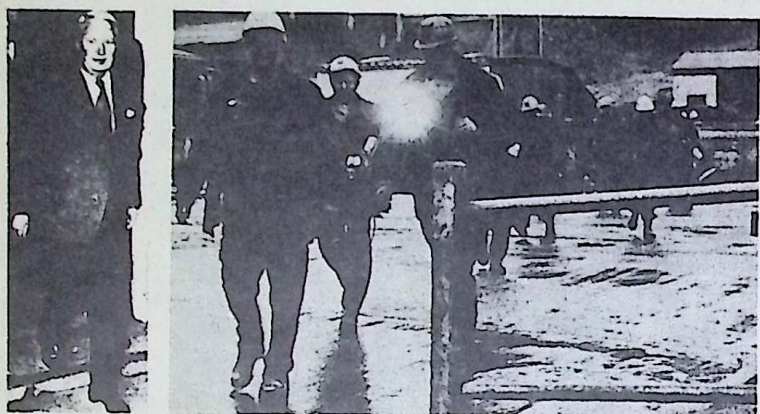
ARBEJDERBLADET

Udgivet af KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister - leninister

AALBORG UNIVERSITETSCENTER

Universitetsbiblioteket

NR.2 1974 5.ÅRG. PRIS 1KR.

Klassekampen i England

Det engelske borgerskab har gennem tiden hyldet det princip, at politik og faglige krav skulle holdes adskilt. Hensigten har været at isolere arbejdernes faglige kamp fra den politiske kamp mod kapitalismen.

Dette har bevirket, at de engelske fagforeninger op til i dag har haft frie hænder, når det gjaldt bedre løn- og arbejdsforhold. Der har ikke som herhjemme været tale om nogen større indblanding fra den siddende regering side, og retten til at strejke har været en selvfølge.

Dette skyldes også, at fagbevægelsen i England har været selvstændig i forhold til Labour i modsætning til andre steder, hvor fagforeningerne voksede sammen med det socialdemokratiske parti i landet, og dermed givet større mulighed for en sammensmeltning med statsapparatet.

Men denne udvikling er blevet ris til borgerskabets egen røv. For efterhånden som produktionsapparatet udvikles og arbejdsdelingen indenfor samfundet bliver stadig mere udbygget, bliver det engelske borgerskab også mere sårbart overfor arbejdernes strejker.

Dette var grunden til, at Heath-regeringen i 1972 forsøgte at indføre "danske tilstande". De gik kort og godt ud på at kastre arbejdernes kampmuligheder ved at svinebinde fagforeningerne.

Men det lykkedes ikke at gennemføre disse forhold i praksis.

Modstanden hos arbejderne og indenfor fagforeningerne var alt for overvældende. Da regeringen forsøgte at gøre loven effektiv ved at fængsle nogle af havnearbejdernes talsmænd, der havde opfordret til strejke, blev den nødt til at løslade dem igen.

ØGET KAMPVILJE

Det er den samme kampvilje, som i dag kommer frem fra arbejdernes side. Denne gang med minearbejderne i spidsen. Fra at have været nr. 4 er de røget helt ned på en 16. plads når det drejer sig om arbejderlønninger. En minearbejders løn ligger på omkring 20 £ eller 300 kr for en normal arbejdsuge, når skat og husleje er betalt. Samtidig stiger priserne meget hurtigt. Alene på en måned er nogle varegrupper

steget med 20-25%. Og ikke nok med det: arbejdet i minerne er noget af det farligste og mest nedslidende, man kan finde. Hver 4. minearbejder bliver alvorligt skadet hvert år.

Nedskæringerne i lønnen er ikke tilfældige. De er et væsentligt led i Heath-regeringens økonomiske "sanering". Den går kort og godt ud på at sikre de engelske kapitalister så høj profit som muligt. Og situationen i England er alvorligere end i de fleste andre kapitalistiske lande, skønt det går samme vej alle steder. Efter en kort opgangsperiode i 50'erne og begyndelsen af 60'erne, som hovedsaglig skyldtes støtte fra USA, er de engelske kapitalister kommet ud i større og større vanskeligheder. Dette er baggrunden for situationen i dag, hvor klasserne står opmarcheret mod hinanden. Regeringen frygter minearbejdernes strejke som pesten. Først og fremmest fordi det meste af den engelske industri er totalt afhængig af kulleverancerne. Strejken vil simpelthen lamme landet. Det var derfor Heath indførte 3 dagesugen, da minearbejderne i begyndelsen nægtede alt overarbejde. De skulle med det samme isoleres, de skulle gøres til synderbuk for hele nationens ulykke.

Men det gik anderledes. Minearbejderne gav ikke efter for presset. Og stik imod hensigt

Fortsættes side 4

Derfor går vi ind i KAm-I

På et møde i Odense d. 2.2 1974 var vi en del medlemmer af den tidligere Faglige Gruppe, der blev optaget som kandidatmedlemmer i KAm-I.

At vi besluttede os til at gå ind i KAm-I skal ses på baggrund af to ting: Dels har vi fulgt med i den kamp mod økonomismen og syndikalismen og for en samling af de revolutionære kræfter, som Arbejderbladet indledte for ca. et år siden med lederen: "Arbejderklassens spontane kamp og kommunisters opgaver", og dels har vi samtidig været i gang med et organiseret studiearbejde i Den faglige Gruppe.

Vi vil her kort forklare, hvad vi fik ud af vores studier, og hvorfor det blev en helt naturlig konklusion for os at gå ind i KAm-I.

DEN FAGLIGE GRUPPE VAR EN ØKONOMISTISK GRUPPE.

Under vore studier kom det efterhånden til at stå klart for

flere af os, at DFG havde været en helt igennem økonomistisk og syndikalistisk gruppe.

Det borgerlige forhold til teori og studier, som bl.a. Arbejder Solidaritet og KF forsvare i dag, herskede i DFG lige fra gruppens start for over 5 år siden.

I dag kan vi se, hvad vores manglende studier og teoretiske forvirring betød for vores praksis.

Nogen vil måske tro, at når vi var en faglig gruppe, så måtte vi også have en korrekt faglig linje, men det var langt fra tilfældet.

Vi betragtede den faglige kamp som et mål i sig selv og forstod ikke, at den faglige kamp kun er en af formerne for arbejderklassens kamp.

Derfor havde vi ikke nogen konsekvent linje overfor forraderne i fagforeningen.

Fortsættes side 3

Erfaringerne fra KRANFØRER-STREJKEN på Lindø

Fredag d. 25.-1. gik 7 kranførere på Lindø-værftet i spontan strejke. De 7 udfører transporten i en afdeling af skibsbyggeriet, nemlig de haller, hvor samtlige profiler og spanter bliver mærket op og brændt til, før de går videre til sektions-samle-hallerne.

Baggrunden for arbejdsnedlæggelsen var følgende: Kranførerne i den tilstødende afdeling havde gennem ca. 3/4 år fået løfter om snart at få indført en bonusordning. Kranførerne i den tilstødende afdeling, stål-lageret, kører på bonus, hvilket i praksis vil sige ca. 5 kr. mere i timen end resten af transportafdelingen. På grund af utilfredshed med, at der ikke var sket noget fremskridt i forhandlingerne og på grund af, at tempoet i disse magnetkraner er skruet op til den yderste grænse i løbet af det sidste års tid (produktionen er øget med 20%, og samtidig er der fjernet de 7 kranførere tillidsmanden inden 5 dage at aftale en forhandling med ledelsen om et lønkrav på 5 kr. mere i timen - ellers ville de strejke.

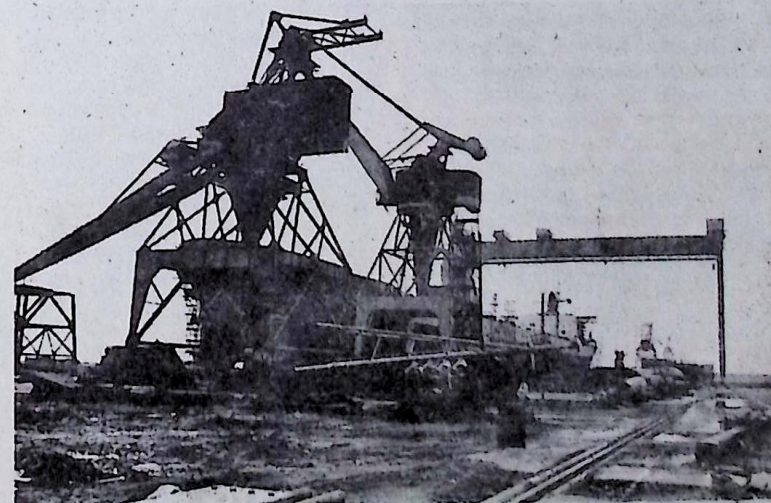
De havde efterhånden lært ikke at stole på tillidsmanden og forlangte derfor selv at blive repræsenteret med 2 mand ved forhandlingen, som fandt sted fredag formiddag. Under mødet blev de 2 naturligvis overdækket med løfter om snarlige undersøgelser af mulighederne for at indføre det tidligere lovede bonus-system, formaninger om at tage det roligt, være forstående over for værftets problemer og vise samarbejdsvilje.

Øjeblikkelig lønforhøjelse kunne der ikke blive tale om. Efter den omgang gik de 7 omgående i strejke. Kravet var: kompensations-tillæg på 5 kr. eller, hvis bonus senere skulle indføres, så skulle det være med tilbagevirkende kraft og med 2 kr. på forskud fra nu af.

Belært af de daglige erfaringer og den store nederlags-strejke i transport-klubben maj -72, vidste de 7 kranførere, at de ikke skulle stole på fagforeningen og den fagretslige forhandlingsvej, men at den eneste vej til et resultat er selvstændig kamp på trods af løfter om både det ene og det andet, så snart arbejdet er genoptaget, og på trods af trusler om bod, fyring m.m., hvis arbejdet ikke bliver genoptaget. De var klar over at tidspunktet for en strejke var heldigt, fordi netop denne afdeling var flaskehals, efter at der havde været materiale-mangel før jul. Alledede samme dag som strejken startede, kunne følgerne mærkes på store dele af værftet; under normale omstændigheder ville det måske have været et par uger. Så vidt var alt i orden.

Men een meget vigtig ting havde de glemt at tage højde for i farten: Kontakten til de andre kran- og truckførere, som jo også er lavtlønnede. Splittelsen i klubben er i forvejen meget stor, fordi aflønningen sker efter et modbydeligt merit-system, hvor hver enkelt tildeles point, efter hvor krævende arbejdet er og efter personlige kvaliteter (samarbejdsvilje o. lign.). En anden medvirkende årsag til splittelsen er, at afstandene er store, og at mange kører på 3-skift, så det praktiseres

Fortsættes side 3.

Kranførerstrejken på Lindø

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123472

"Så fik folkettingen arbejdstøjet på"

Det var tilsyneladende et helt nyt Socialdemokrati vi fik at se efter valget: Det stemplede regeringen Venstre som den sorte reaktion og Venstres klassepolitik blev brandmærket på forsiden af Aktuelt med de fedeste typer. Men allerede en måned senere kender vi Socialdemokratiet igen. I nogen forhandlinger hvor "intensiteten steg" og Christiansborg "sitrede af drama" (Aktuelt d. 8 og 9. feb) indgik Socialdemokratiet et forlig med de andre borgerlige partier, som vil betyde et kraftigt indhug i de selv samme dyrtidsportioner som Socialdemokratiet forsvarede så gløgende for kort tid siden. Jo - og så når det er i "opposition" er Socialdemokratiet - og ikke Venstre - det mest reaktionære parti, fordi det med sine parlamentariske manøvrer, og sine fraser om at arbejderne må vise samfundshensyn, formår at vælte følgerne af kapitalismens krise over på arbejderklassen - i arbejderklassens eget navn.

Men lad os se nærmere på forliget, på de parlamentariske manøvrer omkring det, og deres betydning for arbejderklassen.

FORLIGET SÆNKER REALLØNNEN.

I Børsen (finanskapitalens avis for kapitalister og politikere!) kan man d. 13/2 se, at forliget vil betyde en sænkning af reallonnen på mindst 7%. For pengene til arbejdsgivertilskuddet - ialt 1,9 mia kr., hentes i statskassen. En del af pengene kommer ind ved den bundne opsparring, som vil give 1,1 mia kr., resten ved øget skatteflåning.

DET AKTUELLE FORLIG KUN DEN ENE HALVDEL AF NEDSKÆRINGERNE.

Vi har endnu ikke nogen tal for hvad de andre punkter i forliget vil betyde af yderligere nedgang i arbejderens reallohn. Men det er værd at huske at det aktuelle forlig kun er den ene halvdel af nedskæringerne. I efteråret fremsatte Socialdemokratiet det finanslovsforslag som det blev Venstres opgave at gøre færdigt og lægge navn til. Og her var allerede foretaget nedskæringer på 2,6 milliarder - bl.a. på boligområdet, børnebidrag og vuggestuer. Så alt tyder på en langt kraftigere sænkning af reallonnen det kommende år, end de 7% Børsen lover sine læsere.

MEN SOCIALDEMOKRATIET STILLEDE JO BETINGELSER?

Men Socialdemokratiet stillede jo betingelser for at kunne gå med til forliget - de rige kommer vel også til at betale lidt? - F.eks. er der betingelsen om at "der tilsigtes indført en pligt for pengeinstitutterne til årlig indberetning af rentebeløb over en vis størrelse". Men selvom denne pligt virkelig indføres - og ikke bare "tilsigtes" - så er den nem at omgå for kuponklipperne. Det står dem frit for at manøvrere deres renteindtægter rundt på forskellige konti.

Men hvad så med selskabsskattens forhøjelse - den rammer da de rige? Det vigtige er ikke selskabsskattens størrelse, men dens andel af de samlede skatter. Og her kan en OECD-undersøgelse bevidne, at Danmark ikke ba-

ge finansskredse" har bedt om i lange tider.

Den mest "krævende" betingelse, er dog at restskatteopkrævningen skal forenkles. Den kan ingen af de andre borgerlige partier have noget imod. Grünbaums forslag indebærer nemlig at restskatten lægges oven i trækprocenten, så staten kan få fingre i pengene inden inflationen tager sit.

Bag alle Socialdemokratiets tale-måder om at de rige også skal betale og dets "betingelser for at indgå forlig" ser vi at det er løsningen af finanskapitalens problemer der styrer Socialdemokratiets handlinger. Socialdemokratiet har endnu engang gjort sit til, at Danmarks monopolkapitalister, som henter deres fedeste profitter ved eksport af kapital og varer, skal få mindre lønudgifter og derved blive stillet bedre i den hårde konkurrence på verdensmarkedet.

ALT FOR ÅBENLYSE METODER....

Men alligevel er der noget om snakken når Anker Jørgensen og Thomas Nielsen udtaler at de ikke er stolte over det forlig. Metoderne er alt for nemme at gennemskue for de fleste arbejdere. Men højkonjunktoren er forbi, og den voldsomme inflation tvinger det danske borgerskab til stadig hårdere indgreb i arbejderens løn. For at bevare kapitalismen må Socialdemokratiet følge trop. Men derved bliver det stadig sværere at bevare indflydelsen i arbejderklassen. Derfor vil Socialdemokratiets manøvrer gå ud på at understrege, at det er "det mindste af to onder". I disse manøvrer får Socialdemokratiet hjælp fra mange sider - fra finanskapitalen selv - og fra DKP!

NIELS FOSS KOMMER TIL UND-SÆTNING MED SIN KRITIK!

Det kom som en kærkommen hjælp i den 11. time at Arbejdsgiverforeningen, Industrirådet, Grosserer-societet og nu sidst Niels Foss fra FL Smidt udtalte sig skarpt imod forliget. De mener det er altfor kortsigtet. Der må en langsigtet, indkomstopolitisk løsning til, som de siger. I virkeligheden er det dem der er ude efter en kortsigtet løsning, nemlig indgreb, og helst helt fjernelse af dyrtidsordningen. Det vil nemlig give dem en øjeblikkelig forbedring af konkurrenceevnen.

Men igen afslører Socialdemokratiet sig som det af de borgerlige partier der bedst varetager monopolkapitalens interesser. De ved, at hvis de går med til åbenlyse indgreb i dyrtidsordningen i den nuværende situation, så vil de tabe yderligere terræn i arbejderklassen, modstanden vil vokse og det vil skade profitterne. Det er hvad der ligger bag Thomas Nielsens velmente advarsler til borgerskabet om at indgreb i overenskomsterne vil forstyrre arbejdsroen.

Men kritikken fra de åbent borgerlige partier og fra højfinansens organisationer falder på et tørt sted fordi den understreger, at Socialdemokratiets løsninger er "det mindste af to onder". Selvfølgelig må Socialdemokratiet i højere grad end de andre borgerlige partier tage hensyn til arbejderne - men kun for at kunne gennemføre de arbejder-fjendtlige handlinger, som kapitalismens udvikling nødvendiggør

-uden at det store flertal af arbejderne gennemskuer det, uden at det øger deres modstandsvilje.

OG DKP BESKYTTER OGSÅ SOCIALDEMOKRATIET MOD ARBEJDERNES VREDE!

Men flere og flere arbejdere gennemskuer alligevel hvad der foregår. Derfor har Socialdemokratiet også brug for et skjold til venstre. Her træder Knud Jespersen og Danmarks Kommunistiske Parti hjælpende til. Umiddelbart efter valget, da Venstre-regeringen fremlagde sit forslag om indgreb i dyrtiden, støttede DKP Socialdemokratiet i dets bestræbelser på at stemple Venstre som den sorte reaktion. Dermed leder de arbejderne harme uden om den virkelige fjende.

For er det Venstre, der på den mest smidige måde kan vælte krisens virkninger over på arbejderklassen? Er det Venstre, der har opbygget en fagbevægelse og en arbejdsretslig lovgivning, så det i realiteten er forbudt arbejderne at gå til selvstændig kamp for at forsvare sig mod overgrebene? Er det Venstre, der er gået i spidsen for en effektivisering og udbygning af volds-magten, så den står klar til det opgør med arbejderklassen som uundgåeligt vil komme når byrderne bliver for store?

Nej, det er Socialdemokratiet der er gået i spidsen for alt dette. Og det er dette, det mest reaktionære parti af dem alle, som DKP beskytter. Også når de kritiserer Socialdemokratiet. For selvfølgelig kunne DKP ikke lade Socialdemokratiets medvirken ved forliget gå upåagtet hen uden at miste sin støtte hos arbejder vælgerne. Men DKP "undrer" sig over Social-

demokratiets handlinger, de kan slet ikke "forstå" dem, og de prøver at bilde arbejderne ind at Socialdemokratiet kan trækkes til venstre. Derfor bakker de også op om Socialdemokratiet så snart det går til forsvar for dyrtidsreguleringen, uden at afsløre hvad det er for en gulerodstaktik.

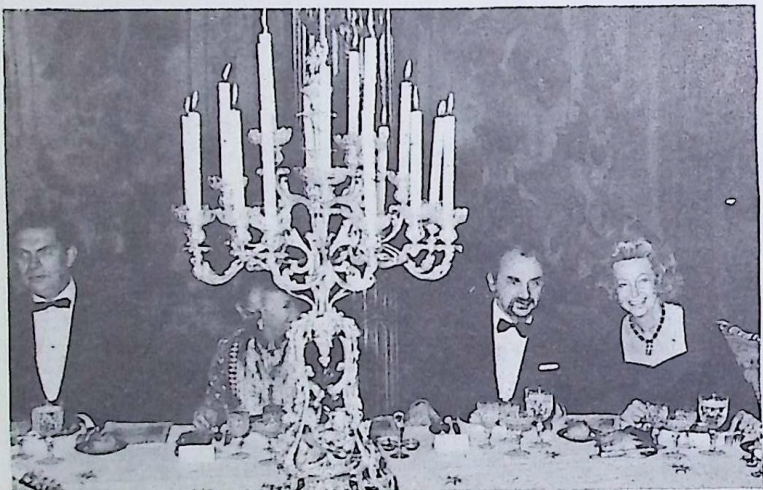
Hermed afslører DKP sig - ikke som et kommunistisk parti der viser arbejderne den virkelige fjende. Men som Socialdemokratiets venstrefløj - et småborgerligt parti der beskytter den borgerlige storebror mod flere og flere arbejderes vrede.

ALTERNATIVET: SELVSTÆNDIG KLASSEKAMP

Selv de borgerlige økonomer har nu indset at højkonjunktoren er forbi. Socialdemokratiet og DKP gør hvad de kan for at skjule det, ved at give regeringens fejlslagne politik - og ikke kapitalismen - skylden for de prisstigninger og den arbejdsledshed, som de økonomiske "vismænd" siger vil komme - uanset hvad regeringen stiller op. Lovmæssigheden i den kapitalistiske økonomi vil lave nogen slemme ridser i Socialdemokratiets og DKPs skønmaling af kapitalismen, og flere og flere arbejdere vil vende sig fra dem.

Derfor må arbejderklassen opbygge sit eget blad og sit eget parti, som hver dag og hver time kan afsløre at bag socialdemokratiets gulerod finder vi borgerskabets pisk, bag DKPs "kommunisme" en småborgerlig illusion. Et blad og et parti som peger på den eneste udvej der er for arbejderklassen: Selvstændig kamp klasse mod klasse - for socialismen.

Gå med i dette arbejde. Organiser dig i KAM-1. 17.2.73

Anker Jørgensen i kamp for dyrtidsreguleringen

PRIS- OG AVANCELOVEN: BLÆNDVÆRK

Men et af punkterne i forliget, en af Socialdemokratiets "betingelser" er jo en pris- og avancelov der skulle give "sikkerhed for at bidraget til arbejdsgiverne går til nedbringelse af priserne ved en klar formulering i pris- og avance-loven" - som der står i den annonce Socialdemokratiet har indrykket i nogle store dagblade under titlen "Så fik folkettingen arbejdstøj på" og som også er blevet lagt på bordene i mange kantiner. Men for det første kan selv en nok så klar formulering ikke forhindre priserne i at stige, for det andet findes der slet ikke noget organ som kan eller skal forhindre prisstigninger. Om monopoltilsynet har handelsminister Nyboe-Andersen for nylig slået fast, at det ikke engang har ret til at kritisere et firmas lønudgifter, men kun til at undersøge dem, (Børsen d. 13/2).

re har den laveste selskabsskat af samtlige imperialistiske lande, men at dens andel af statens samlede skatteindtægter er faldende. I 1971 udgjorde den kun 2,3% af samtlige skatter.

Også betingelsen om at loven for kommanditselskaber skal strammes, for at "ramme de urimelige 0-indkomster" er en hul frase. Det forestående krak i to af Brd. Michaelsens 21 (!) aktieselskaber Telscan og Nord-Line, hvor 800 arbejdere står overfor at blive sat på gaden, gør imidlertid en sådan stramning af loven aktuel. Loven i dens nuværende form er en torn i øjet på mange storkapitalister, fordi den giver alt for stort spillerum for mindre "fidusmagere" - og det er helt sikkert at en stramning af loven vil blive brugt til at styrke finanskapitalen overfor småkapitalen. Det samme vil gøre sig gældende, når Socialdemokratiet nu betinger sig at der skal gøres noget ved afskrivningsreglerne. Det er hvad "ansvarli-

Kranførerstrejke

Fortsat fra side 1

tisk taget er umuligt at holde kontakt med hinanden. Denne situation kunne klubbestyrelsen nemt udnytte til at sabotere strejken. Tilsyneladende var tillidsmanden helt på de strejkenes side, men bag deres ryg forstærkede han og resten af klubbestyrelsen den splittelse, der herskede i forvejen, bl.a. ved at bilde os andre ind, at strejken ødelagde de løbende lønforhandlinger for os og hele resten af timelønsmændene, der omfatter ca. 600 mand, fordi nogle få stillede krav, der gik uden om lønsystemet.

Det lykkedes så godt, at da trp-klubben samledes til møde om morgenen onsdag 30.-1., var der en meget ophidset stemning imod de 7 strejkende. De indså, at de intet kunne opnå i denne situation, og besluttede indtil videre at genoptage arbejdet på de sædvanlige betingelser. Men i porten blev de nægtet adgang til arbejdspladsen. Formålet må have været helt at knække kampviljen og at give et afskrækkende eksempel for andre. Så trådte fællesklubben i aktion. De havde lagt en plan om at sende hele transport-klubben i sympatistrejke et par dage, indtil de 7 blev genansat uden at få opfyldt deres lønkrav. Kran- og truckførerne skulle tvinges til at strejke imod deres vilje, for at forhindre en kaotisk situation, hvor store grupper af svejsere og skibsbyggere ville gå hjem, så

tillidsmændene mistede kontrollen over foretagendet.

Alt gik efter planen. 2 dage senere, fredag d. 1.2., blev fyringerne trukket tilbage, roen på arbejdspladsen var genoprettet, kranførerne havde mistet modet til at fortsætte lønkampen og tillidsmændene havde vist, at de kunne kæmpe vores sag. Man skal ikke lade sig forblænde af deres pludselige snak om solidaritet; der ligger en kold og kynisk beregning bag alt, hvad de foretager sig, og de er parat til på ethvert tidspunkt at være med til at slagte en arbejder, der stikker næsen for langt frem, blot fyringen kan foregå i al stilhed. Det har vi oplevet masser af gange, og nu venter vi bare på, hvad de finder på, for at slippe af med de 7 senere.

Hvis denne strejke skulle føres til sejr, skulle den have været fortsat efter genansættelsen af de 7 med en opsigelse af merit-systemet og en afvisning af de centraliserede timelønshandlinger ved at vi selv stillede krav om en fast timeløn, der var ens for hele transport-klubben, f.eks. gennemsnittet af Lindøes øvrige arbejdere (det ville sandsynligvis give mindst 27 kr. mod nu 19-22 kr. i timen).

Men de 2 strejker, vi har oplevet i transport-klubben, fortæller os, at man ikke kun under strejken skal agitere for en udvildelse af kravene og for

Fortsættes side 3

Ind i KAm-1

Fortsat fra side 1

Vi spredte illusioner om, at det var muligt at gøre fagforeningerne til kamporganisationer.

Da vi ikke på grundlag af studier havde lagt en strategi, indså vi ikke nødvendigheden af, og var heller ikke i stand til at organisere og give de mest bevidste arbejdere en socialistisk propaganda. Derfor blev vi et halehæng til den spontane bevægelse på arbejdspladserne.

Hertil kom, at vi på grund af vores snævre praksis på nogle få arbejdspladser blev isolerede fra revolutionære arbejdere i resten af landet.

Alle disse fejl medførte meget naturligt en stagnation i vores arbejde.

Derfor blev vi tvunget til at studere.

HVAD VI FIK UD AF VORES STUDIER.

Først og fremmest blev det klart for os at studier af den videnskabelige socialisme er nødvendig for alle arbejdere, som vil kæmpe for sin klasse.

Hvis de mest bevidste arbejdere ikke anvender den videnskabelige socialisme, vil de ikke kunne se sammenhængen mellem de forskellige klasser, partier og andre foreteelser under kapitalismen. De vil lade sig forblinde af tingenes umiddelbare udseende, men ikke kunne bedømme deres forløb i fremtiden.

Vores egne erfaringer har jo også lært os, at uden en revolutionær teori som vejleder bliver ens praksis blind, og i værste fald reaktionær.

En anden ting som vore studier gjorde klart for os, var at sammenkædningen af den videnskabelige socialismes teori og arbejderbevægelsen ikke sker af sig selv, men må organiseres af et kommunistisk parti.

Uden et kommunistisk parti, der indeholder arbejderklassens bedste repræsentanter, vil arbejderklassen være en blind kæmpe og socialismen vil ikke blive indført i Danmark.

Derfor kom det også til at stå klart for os, at så længe dette kommunistiske parti ikke eksisterede, så længe måtte den vigtigste opgave for alle revolutionære arbejdere være at deltage i det partiopbyggende arbejde.

HVORFOR VALGTE VI KAm-1?

I dag ser vi, at Arbejder Solidaritet og andre grupper trækker videre i den økonomistiske og syndikalistiske sump, som det lykkedes os at kæmpe os fri af, men heldigvis er der også andre kræfter, som vokser sig stærkere. Efter vores mening er KAm-1 i dag den eneste revolutionære organisation i Danmark.

Det er den eneste organisation, der er begyndt at afgrænse sig fra den småborgerlige socialisme. Og det er den eneste organisation, som klart har anviset den vej, som fører frem til opbyggelsen af et kommunistisk parti.

Derfor går vi med i KAm-1.

BEKÆMP ØKONOMISMEN OG SYNDIKALISMEN.

ORGANISER JER I KAm-1.

Med kammeratlig hilsen fra de nye kammerater i Odense.

Solsjenitsyn

"De nye zarer sidder på en vulkan" - med disse ord sammenfatter den kinesiske avis Folkets Dagblad situationen for den nye udbytterklasse i Sovjetunionen.

Men i den senere tid, og senest i forbindelsen med affæren omkring forfatteren Solsjenitsyns nye bog og hans udvisning fra Sovjetunionen, er de vestlige massemedier fulde af beretninger om den 'indre opposition' i Sovjet. Spørgsmålet melder sig, hvad er det for en slags opposition - er det en fremskridtsvenlig opposition? Tjener den de sovjetiske arbejdere og bønder?

I Sovjetunionen er der i dag to slags opposition. Hovedmodstanden kommer fra arbejderklassen og de undertrykte folkeminoriteter. Om denne modstand fortæller den borgerlige presse intet. Den fortæller desto mere om den modstand mod styret, der kommer fra en gruppe mere eller mindre prominente intellektuelle. Disse mennesker tilhører ikke desto mindre 'de bedrestillede' i sovjetsamfundet, og de indtager et borgerligt standpunkt. Det er deres mål at sætte et vestligt kapitalistisk præg på de social-imperialistiske forhold i Sovjetunionen. Denne 'opposition' er ikke fremskridtsvenlig. Det er derfor ikke mærkeligt, at den kapitalistiske propaganda gør den til sit hovedtema. Solsjenitsyn er denne propagandas 'flagskip'.

Solsjenitsyn angriber nemlig ikke blot det nuværende social-imperialistiske regime, men i første række det tidligere socialistiske Sovjetunionen under Lenin og Stalin. Hans hovedangrebsmål er marxismen-leninismen.

I sin nye bog "Gulag Øhavet", åbner han dette angreb med en nederdrægtig bagtalelse af Lenin, den mand, der af arbejderne mennesker i alle lande og især af det sovjetiske folk æres højt. Efter Oktoberrevolutionen og den efterfølgende borgerkrig i Sovjetunionen var det for at forsvare arbejderne og bønderne retfærdige sag nødvendigt at indespærre storgodsejere, fabriksjere, zaristiske officerer og politibøddler, spioner, forrædere og andet rak, eller, hvis det var nødvendigt, at skyde dem. Solsjenitsyn fremstiller disse folkefjender som uskyldige lam, og deres retfærdige afstraffelse kalder han slet og ret 'terror'. Han udpeger Lenin som den 'hovedskyldige' ikke blot i dette, men i alle de efterfølgende 'misgerninger', som Solsjenitsyn kalder undertrykkelsen af de forhenstående udbyttere. Han nævner ikke med et eneste ord zarregimets blodige terror, reaktionens, kontrarevolutionens og de udenlandske interventionstroppers forbrydelser mod det sovjetiske folk.

Denne måde at fordreje de historiske kendsgerninger på udvikler han til fuldkommenhed, når han skildrer den periode, hvor Stalin stod i spidsen for opbygningen af socialismen i Sovjetunionen. I atmosfæren af stadige militære trusler fra de udenlandske imperialister mod det dengang

Solsjenitsyn og det sovjetiske borgerskab-Fjender af Socialismen

eneste socialistiske land i verden var det uomgængeligt nødvendigt at sætte alle åbenlyse og skjulte fjender ud af spillet - f.eks. 'Industripartiet', der konspirerede med udenlandske efterretningsvæsenere, gruppen Sinoviev-Kamenev, som organiserede sabotage, især i kulbrydningsdriften, Bucharin-folkene og trotskisterne, der sammen svor sig med ind- og udenlandske reaktionære, Hitler iberegnet, mod Sovjetmagten.

For Solsjenitsyn er de fuldstændigt uskyldige 'ofre for Stalins vilkårlighed', ligesom de rige bønder (kulakkerne), anarkisterne, de sovjetfjendtlige officerer og lignende folkefjender.

Kommet så vidt er det heller ikke svært for ham at prise Hitlerfascisterne, den bande forbrydere, der overfaldt Sovjetunionen, nedbrændte huse og byer og forårsagede 20 millioner sovjetmenneskers død. Gestapo forsøgte trods alt, ifølge Solsjenitsyn, "at finde sandheden". Ikke eet ord om massedrapene på Tysklands Kommunistiske Partis medlemmer, ikke et ord om mordet på partiets leder, Ernst Thälmann, i kz-lejren Buchenwald.

Stalin og Lenin

Under socialismen havde personer som Solsjenitsyn ikke mulighed for at sprede deres reaktionære gift. Men da Sovjetunionens Kommunistiske Parti udtog sig i revisionistisk retning, blev de vasket rene, og SUKP satte sig i spidsen for kampen mod marxismen-leninismen. Solsjenitsyn blev af Hrustjov personligt fremstillet som en 'betydende' forfatter.

Hans reaktionære angreb på marxismen-leninismen og den socialistiske Sovjetunion under Lenin og Stalin retter sig indirekte også mod Mao Tse-tungtænkningen, videreudviklingen af marxismen-leninismen i vore dage. Netop derfor er han den kapitalistiske og imperialistiske propagandas kælebarn.

Men hvordan skal man da forklare det nye sovjetiske borgerskabs holdning til Solsjenitsyn og folk af hans type? For det første må det understreges, at denne intellektuelle 'opposition' i virkeligheden nyder en ganske stor grad af frihed i dagens Sovjet, i alt fald sammenlignet med den skænselsløse undertrykkelse, der bliver den virkelige opposition blandt arbejderne og bønderne til del. Således fik en af de 'opposition-

nelle', atomfysikeren Sacharov, for nylig uhindret lov til at give et telefoninterview til det sort-reaktionære vesttyske blad Bild. Repræsentanter for 'oppositionen' afholder åbenlyst pressekonferencer for den vestlige presse, og dens bevægelsesfrihed i det hele taget har forholdsvis vide grænser.

Men som også udvisningen af Solsjenitsyn viser, tolererer Kreml-bureaukraterne ikke hvad som helst. Der er to grunde til, at herskerkilden i Sovjetunionen undertrykker den intellektuelle opposition i landet. Dels den, at disse repræsenterer en småborgerlig demokratisk strømning, hvis kritik af systemet sigter mod indførelse af borgerligt-demokratiske fri- og rettigheder. Selv om 'oppositionen' i første række kræver disse rettigheder for sig selv ("intellektuel frihed") og utvivlsomt frygter en revolutionær opposition blandt arbejderklassen lige så meget som lederkilden selv gør det, følger magthaverne alligevel kravene som en trussel mod deres egen position.

Dels er den reaktionære og antikommunistiske karakter af især Solsjenitsyns ytringer så åbenlys, at Sovjet-borgerskabet, som jo regerer i marxismen-leninismens navn, føler sig tvunget til at gribe ind. Magthaverne er nemlig fuldt ud klar over, at marxismens, Lenins og Stalins anseelse i den arbejdende sovjetiske befolkning er alt for stor og rodfæstet til, at de kan undlade at foretage sig noget uden at miste enhver troværdighed. Derfor forfølgelsen af de intellektuelle 'oppositionelle', derfor udvisningen af Solsjenitsyn.

Marxismen-leninismen lever i Sovjetunionen. Revolutionære organisationer og arbejdergrupper arbejder illegalt. Men de findes. Der har inden for de senere år været arbejderdemonstrationer i Chimkent, ved traktorfabrikken i Khar'kov, ved et kraftværk i Kiev, i Dnjepropetrovsk. Flyveblade spredtes mod de nye Kreml-zarers antikinesiske sabelraslerier. De nationale minoriteter har rejst sig. Partiveteraner i Latvia har udsendt et protestbrev, hvori de angriber revisionisternes forrædderi mod marxismen-leninismen.

Og alt dette er utvivlsomt kun toppen af isbjerget. Rapporterne om den arbejdende befolkningens modstand mod den nye udbytterklasse slipper kun meget vanskeligt ud af landet. Men der kommer rapporter, og de fortæller også om regimets blodige undertrykkelse af enhver form for modstand: arbejd-langsomt-aktioner, strejker og demonstrationer blandt arbejderne slås brutalt og skænselsløst ned af politi og militær.

Sovjetborgerskabet sidder i sandhed på en vulkan. Det sovjetiske folk med arbejderklassen i spidsen, har stolte revolutionære traditioner. Det kunne omstyrte det gamle zarvælde, og det var i stand til under de vanskeligste tænkelige betingelser at opbygge en magtig socialistisk stat, den første i verden.

Arbejderklassen og det øvrige arbejdende folk i Sovjetunionen vil ikke i længden lade sig tyrannisere af de nye zarer i Kreml. De vil jage ikke blot de social-imperialistiske udbyttere, men også alle reaktionære af Solsjenitsyn-typen på porten.

Kranførerstrejke

Fortsat fra 3

en fastholdelse af kravene imod tillidsmænd og fagforening. Under en spontan strejke svinger stemningen minut for minut, og den er et let bytte for pampernes demagogi. Det eneste, der kan hamle op med de tricks og fiduser, tillidsmændene er specielt uddannet i, er en sikker bevidsthed hos de strejkende om, at hele det faglige apparat fra top til bund tjener det formål at snigløbe ethvert forsøg på strejkekamp. Den bevidsthed kan ikke opbygges i løbet af et par dage. Det kræver en grundig politisk propaganda på arbejdspladsen hele tiden, både i fredstid og under strejker. Propagandaen skal først og fremmest kortlægge socialdemokratiets funktion som garant for lov og orden på arbejdspladsen. Den må også afsløre forskellige udgaver af socialdemokratisk politik, som er pakket ind i venstrephaser.

For at en strejke kan føres til sejr, må den være velforberedt, alle skal være involveret i forberedelserne, strejken skal organiseres uden om klubben, og man må hele tiden være på vagt over for forsøg på splittelsesarbejde.

Men strejker er kun een af arbejderklassens kampformer, og de opnåede resultater vil blive tabt igen i en økonomisk kri-

sesituation med arbejdsløshed. For hvis kampen begrænses til løn- og arbejdsforhold, bliver den aldrig andet end en forsvarskamp inden for rammerne af det kapitalistiske samfund, og sejren vil være af kort varighed.

For at sejre på langt sigt er det nødvendigt, at kampen ledes af en kommunistisk organisation som går til angreb på kapitalismen fra alle sider og organiserer hele arbejderklassens kamp mod hele kapitalistklassen frem mod overtagelsen af produktionsmidlerne og oprettelsen af proletarietets diktatur i stedet for den borgerlige stat

Derfor må alle revolutionære arbejdere i den nuværende situation koncentrere kræfterne om at lægge grunden til et nyt kommunistisk parti.

En fra transportklubben på Lindø

Marxismens politiske økonomi

Ny piece. Bestilles fra ARBEJDERFORLAGET, Allegade 19 o.g. 5000 Odense på giro 23 42 79. Pris 5 kr.

FRA ARBEJDSPLADSERNE

England

Fortsat fra side 1

ten vandt deres aktion.

Men det gik anderledes. Minearbejderne gav ikke efter for presset, og på trods af regeringens manøvre, vandt minearbejdernes aktion stor sympati i resten af arbejderklassen. Andre dele af arbejderklassen har, til dels inspireret af minearbejderne, ligeledes gennemført lønaktioner.

Heller ikke et tilbud fra ledende finanskapitalister på 20 £ om ugen indtil 1. marts, hvis de lod være med at strejke, gav noget resultat. Minearbejderne vil simpelthen have en løn til at leve af, før industrien

får noget kul. Og de mener det alvorligt.

REVISIONISTERNES INDFLYDELSE

Heath-regeringen er en åbenlys fjende for minearbejderne. Men hvad med Labour og hvad med revisionistpartiet?

Labour er der ingen der tror på mere. Det var dem, der udarbejdede forslaget om "danske tilstande", men de konserverede, der gennemførte det. Desuden nedlagde partiet en del miner, da de sad ved magten. De indløste simpelt og enkelt værdierne for de miner, der gik skidt! Med stor arbejdsløshed for minearbejderne til følge. Og så hjælper det ikke ret meget, at de ledende

"venstre"-folk indenfor partiet snakker om "klassekamp" og "den herskende classes stat", de er afsløret.

Anderledes er det med revisionistpartiet. De har i høj grad forstået at opsluge utilfredsheden blandt de militante minearbejdere. Et typisk eksempel er revisionisten Mick McCahey - næstformand i minearbejdernes fagforening - der i øjeblikket tager mange stik hjem på at stå frem som talsmand for en uforsonlig kamp mod regeringen.

VALGETS BETYDNING

Valget som sådan har ingen indflydelse på minearbejdernes kampvilje. Men det afspejler en helt anden ting, nemlig splittelsen indenfor det engelske borgerskab.

På den ene side finans- og bankkapitalisterne, som hovedsaglig har deres investeringer udenlands. De støtter sig på Heath's hårde halv-fascistiske linie, der udtrykkes i parolen "Kraftfuld handling - for et retfærdigt England". Ifølge dem skal strejken slås ned med hård hånd.

På den anden side den del af borgerskabet, der har de fleste af sine investeringer i England. De er mere tilbøjelige til at støtte Labour's socialfascistiske linie under parolen "Lad os samarbejde - Labour's vej ud af krisen".

En væsentlig del af Labour's politik er afledningsmanøvrer og splittelsespolitik overfor minearbejderne. Partiet har ganske overlagt valgt at sætte EF i centrum for valget. Dette af den grund, at mange arbejdere tror, at hele misæren udelukkende skyldes EF og ikke kapitalismens selve eksistens. Partiet har ligeledes foreslået, at minearbejderne fik lønforhøjelser udover de fastlagte 7% for at skille dem ud fra den øvrige arbejderklasse.

Men som sagt er der ringe udsigter til at denne taktik lykkes for Labour. Den engelske arbejderklasses århundrede lange erfaringer i strejkekamp - sidst beriget med erfaringerne i 1972 - bliver en usædvanlig hård nød at knække for det engelske borgerskab, ligegyldigt hvilken regering det bliver.

Den kommunistiske avis er de klassebevidste arbejderes røst. Dens altafgørende styrke er korrespondancen fra arbejdspladserne. Skriv til din avis om alle udslag af den kapitalistiske produktionsmådes urimeligheder, men også om alle de spørgsmål, som rejser mand og mand imellem på arbejdspladserne, som kræver uddybelser eller et svar. Adressen er: ARBEJDERBLADET - Guldbergvej 13, 4. th., 2000 København F.

Provokation på 'Elvan'

Installatør-firmaet Elvan i Aalborg der bl.a. har en del boligbyggeri i gang i Aalborgs omegn, står ikke tilbage for noget andet kapitalistisk firma når det gælder om at hetze mod politisk aktive kammerater.

Således blev en aktiv arbejder fyret for at have krævet ordentlige skurforhold og omklædningsforhold.

Formanden fra fagforeningen, tidligere fællestillidsmand på Aalborg Værft og DKP'er Erling Christensen blev tilkaldt, og foreslog overfor firmaet at det nok var dumt at fyre manden direkte, det vil sikkert skabe for megen uro, men firmaet kunne jo flytte ham til en anden plads, hvilket øjeblikkeligt blev gjort. Samtidig blev

en anden aktiv arbejder flyttet til en anden plads, da han havde tilkaldt arbejdstilsynet for at klage over de elendige forhold.

Efter disse overgreb mod to politiske aktive kammerater spørger firmaet herefter alle som ansættes om de er kommunist, man skulle jo nødt have arbejdere ind til at slæbe for sig som kræver ordentlige arbejdsforhold.

Behøver jeg næsten at sige at skurforholdene m.v. stadig er i samme elendige tilstand. Hverken arbejdstilsyn eller fagforening vil røre ved sagen med en ildtang.

R.

Følg klassekampens udvikling i Sverige.
Læs KFML(r)s ugeblad:

Proletären

Kampens vej

Første nummer af KAM-1's teoretiske organ KAMPENS VEJ er udkommet. Bestil det på giro l4 87 28 KAM-1, Guldbergvej 13, 4. sal, th, 2000 F. Pris 4 kr. 50 kr for 10 nr.

Om talsmandsordningen

Noget af det første hyndkaldte rekrutter præsenteres for efter indkaldelsen er talsmandsordningen, som skal styrke trivslen og dermed effektiviteten i den danske hær. Ordningens vigtigste punkt er talsmandsudvalget, hvor principper og generelle ting skal drøftes, men det bliver kraftigt understreget, at udvalget ikke har nogen besluttende myndighed. Således er udvalget trods fraser om medindflydelse og nærdemokrati det sted, hvor officererne vil lede al utilfredshed hen, hvor sådanne krav som "ytringsfrihed i militæret" kan debatteres i evigheder. For denne samarbejdsordning kan kun bruges af soldater, der har interesser tilfælles med ledelsen, dvs. af dem, som ønsker at de nuværende samfundsforhold vedbliver med at bestå. Og dette kom også tydeligt frem, da vi skulle finde egnede talsmandsemner.

Hele rekrutholdet fik ordre på at finde frem til, hvilke egenskaber de mente, at vores fremtidige talsmand skulle indeholde. Der fremkom tre forskellige synspunkter:

Flertallet anført af en jurist mente, at en talsmand først og fremmest skal være samarbejdsvillig.

En lille gruppe anført af en DKU'er mente, at en talsmand skal være loyal overfor kammeraterne, men

de tilsluttede sig førstnævnte flertal, uden at argumentere for deres synspunkt og forkastede hermed dette.

Heroverfor var vi nogle få, der stod fast på, at en talsmand kun skal tale kammeraternes sag, og at det ikke kan lade sig gøre i et samarbejdsorgan. Vi ønskede ikke at diskutere en talsmands egenskaber, men selve ordningen og hvem der har interesse i den.

En sådan debat ville den militære leder af mødet overhovedet ikke høre tale om, idet han henviste til, at talsmandsordningen var blevet vedtaget i folketinget og desuden gjorde han os opmærksom på, at "spredte misnøje indenfor forsvaret er strafbart". Således snakker de om demokrati og mener knægtelse af ytringsfriheden.

Men vi vil fortsætte med at fortælle vores kammerater, at militærets demokrati er ledelsens diktatur, at det danske demokrati er de riges diktatur, og at militæret er det middel hvorved de rige opretholder diktaturet. Det er vores opgave at fortælle vores kammerater, at modsigelsen mellem arbejderklassen og borgerskabet ikke blot eksisterer i det "civile liv", men at denne også eksisterer i militæret.

Rekrut i Skrydstrup.

Fabrikstilsynet arbejder

Her er et eksempel på hvordan "sikkerheden på arbejdspladsen" virker i praksis for os arbejdere. En af mine faste avisbørere i Rosenhaven i Kolding fortalte mig det, da jeg en aften besøgte ham og hans kone. Bagefter blev vi enige om, at skrive et læserbrev til Arbejderbladet for at vise hvad sikkerhed i virkeligheden er.

Ude på børstefabrikken Dan, hvor avisbøreren gennem mange år har arbejdet, var der gennem længere tid blevet klaget over, at en klippemaskine til fiberbørster lavede for meget støj. Fabriksledelsen fandt så ud af, at man kunne sætte en plade i loftet over maskinen for på denne måde at tage støjen. Dette hjalp dog ikke det mindste.

For en 3-4 måneder siden kom fabrikstilsynet så ud på Dan for

at måle støjniveauet. Målingerne viste, at selv når maskinen stod i tomgang var støjen på 96 decibel, og at støjen var lige så stor på 10 meters afstand. Fabriksledelsen fik så "påbud" om at bringe støjniveauet ned.

Men selvfølgelig skete der ingenting med det samme. Først efter yderligere klager over maskinstøjen, blev der for ca. 1 måned siden sat en kasse op omkring maskinen, så at kun den roterende kniv var fri. (Denne kniv er faktisk fire knive, der roterer omkring en akse, og de er så skarpe, at de med lethed kan skære en finger eller hånd af).

Efter at man havde sat denne kasse op var noget af støjen forsvundet, men til gengæld var det blevet umuligt at arbejde ved maskinen, da man

skulle stå foroverbøjet hele tiden, og dette kan intet menneske holde ud en hel dag igennem. Derfor fjernede arbejderne det forreste stykke af kassen, for at få en bedre om end ikke god arbejdsstilling. Desværre gav det dog det resultat at støjen blev næsten lige så høj som før. Egentlig burde alt altså være som før, men det var det ikke da resten af kassen jo stadig sad omkring maskinen. Og dette medførte at arbejderne, der havde arbejdet ved maskinen i 10 år uden at komme til skade, efter kun at have arbejdet ved den i 2 dage, fik hånden ind i maskinen og fik en negl flået af. En negl der lige så nemt kunne have været en finger eller hele hånden, hvis han ikke havde kendt maskinen så godt som han gjorde, eller hvis han ikke havde været så kvik at han kunne nå at trække hånden tilbage.

Sidste uge fik en anden arbejder skåret et stykke af fingeren af

på en anden maskine. Men på trods af disse to ulykker har fabrikstilsynet endnu ikke været på fabrikken for at se på deres "resultater". Måske fordi de har travlt med at "forbedre" andre arbejdspladser, eller måske det vil være noget pinligt for dem!

Det må vi selv gætte os til.

En arbejdskammerat + en avissælger.

Tag Kontakt med KAM-1

HORSENS
RØDE STJERNE
HOUMANNSGADE 34
8700 HORSENS

KOLDING
RØDE STJERNE
ENEVOLD
SØRENSENVEJ 28
6000 KOLDING.

KØBENHAVN
RØDE STJERNE
RYESGADE 111
2100 KBH. Ø

ODENSE
RØDE STJERNE
ALLÉGADE 19 (o.g.)
5000 ODENSE
ÅLBORG
FREDE RØNN
FÆLLEDEVEJ 29
GUG
9000 ÅLBORG

ÅRHUS
HENRIK YDE
LOUISEVEJ 32
8220 BRABRAND

På grund af pladsmangel er den lovede artikel om EF udsendt til næste nummer.